

Den Matky

¹ ... modlitebně, to je mou prosbou. Jsem dnes ráno skutečně šťastný, že vidím duchovní rozpoložení tohoto shromáždění, projevující se navenek tím, že jsou přesvědčeni vybudovat novou modlitebnu. I já si myslím, že je to potřeba. A v budoucnu... bude-li Ježíš Kristus prodlévat, a my odejdeme, oni budou mít... naše děti budou mít kam chodit do shromáždění. A my chceme „skutečně bojovat o víru, která byla jednou dána svatým“. Smýšlejme o tom jakožto o dobré věci.

² A když jsem sem před několika okamžiky vcházel, abych se připojil k mnoha svědectvím, která byla vydána v souvislosti s uzdraveními zde v této modlitebně během několika posledních shromáždění. Těchto svědectví o uzdraveních, zázračných, úžasných uzdraveních, stále přibývá.

³ U dveří venku jsem právě teď zanechal svou manželku a děti; a právě zde seděla jedna sestra celá rozechvělá pláčem nad velkým zázrakem, který potkal jejího malého vnuka, mám dojem ve městě Chattanooga. Paní Nashová, která je zde, jejíž vnouček byl sužován velkým utrpením a myslím, že při posledním setkání zde ho Pán Ježíš vyvolal a řekl: „TAK PRAVÍ PÁN, je to pryč. On bude zase zdrav.“ A ten malý hoch je úplně normální a zdravý, že zdravější ani být nemůže.

A to je vzrušující, slyšet ta svědectví.

⁴ A pak jeden mladík, který je zde také, žádal o modlitbu za paní Stottsovou, která právě podstoupila operaci. A jejich zájem, víte, když nikdo nežádá, abychom se za ně modlili, tak proč jejich... to ukazuje, že tak dlouho jak se o to pokoušíte, jak dlouho lidé chtějí, abyste se za ně modlili, oni... zájem, víte. Někdy je to už hrozné, dokud... ne hrozné, ale je toho tolik, co máte vyřešit, že je třeba zkrátka někam vyrazit, schovat se na nějakou chvíli, aby člověk zůstal naživu. Ale já jsem rád, že to dělají. Nikdy si nemyslete, že je nerad vidím, protože kdyby oni... kdyby nebyl nikdo, kdo by chtěl, abych se za něho modlil, kde by byla má služba? Víte? Rozumíte?

⁵ Ale někdy, když říkáte: „Bratře Branhame, já nechápu, když tě lidé takto zvou a ty se někam vypaříš.“ Já to musím udělat, abych si zachránil život, abych se mohl modlit za lidi. Vy totiž ne... toto zde není jen jediné místo. To je celý svět. Víte? A to je opravdu náročné. A já

jsem si jist, že vy mi rozumíte, že to chápete.

6 Ach, je tak nádherné být křesťanem! Já opravdu nevím, co bych dělal, kdyby nebylo Krista, a tak... a mít společenství s křesťany, to je s lidmi stejně drahocenné víry, kteří věří v Boha a důvěřují Mu; a kteří věří, že v jeden slavný den budou všechny ty boje u konce, my zvítězíme a budeme stát vykoupení, Jemu podobní, tam po druhé straně.

7 A já bych tedy rád učinil stručné oznámení, související s plány v této modlitebně, a tak dále, já... my děláme obnovu naší nadace, obzvláště mé části pro uzdravovací kampaně. Ve všech shromážděních, od prvopočátku, jak jsem začal shromáždění před mnoha a mnoha léty, místo abych formoval nadaci, abych měl další skupinu lidí... užíval jsem právě tu skupinu, se kterou jsem se znal; a založil nadaci, aby všechna má shromáždění byla uskutečňována pod názvem Branhamova modlitebna. A ona bude k dispozici ve Spojené národní bance v New Albany, kde mohou být ukládány peněžní prostředky — jejich prostřednictvím, aby to nebylo zdanitelné. Kdybych to tak neudělal, pak by všechny peníze, které se sebraly, byly zdanitelné, kdybych nepoužil Branhamovu modlitebnu jako nadaci.

8 Mnoho z vás mne někdy slyšelo toto oznamovat. Já to tak musím dělat... aby to tak mohlo být. Tak tedy, dnes zřizujeme novou nadaci. A rádi bychom, aby všichni, kolik jich ví, že já... Kolik z vás mě slyšelo oznamovat, že všechny propočty jdou přes Branhamovu modlitebnu? Zvedněte ruce; všichni... Skutečně, všichni z vás. Toť vše.

9 A tak, když bude shromáždění skončeno, jestli chcete, mám zde stručné prohlášení, abyste vy, pokud chcete, je mohli při odchodu podepsat. Bratr Roy Roberson to tam vzadu bude mít.

10 Jelikož se chystáme založit novou nadaci, jedná se o tutéž věc, jen... ale jinou nadaci tak, aby všechny naše peněžní prostředky a věci nashromážděné na shromážděních, byly ušetřeny zdaňování... umístěnou, jako obvykle ve Spojené národní bance, jíž budou všechny peněžní operace prováděny skrze modlitebnu, místo toho, aby byla na... jiná nadace. Protože toto je již skutečně nadace ve jménu Branhamovy modlitebny, rozumíte. A tak je Branham tam a Branham tady, víte, jak to mám rád, a jiné nadace, které moc dobře nejedou.

11 Bratr Roberson, když budeme odcházet, bude nad tím dohlížet, pro ty z vás, kteří o to projeví zájem. Budeme si to cenit.

12 Takže, dnes ráno, než jsme vstoupili sem na naši bohoslužbu,

chtěl bych říci, bude-li vůle Páně, že se budu snažit dnes večer sem přijít znovu. Nerad беру bratru Nevillovi obě shromáždění, ale on mě tak velkodušně prosil, zda bych dnes večer znovu nepromluvil. A bude-li vůle Páně, chtěl bych dnes večer mluvit na evangelizační téma, nazvané: Kdo je Tento? Rozumíte? Kdo je Tento?

¹³ A tak dnes ráno chci... Myslel jsem na to, že dnes ráno budu mluvit na téma Den matky. A vím, že toto odpoledne a dopoledne bude celé vyplněno programy Dne matky. Tak jsem myslel, že bych rád něco zkombinoval, spojil, protože se chceme ihned po skončení dnešní bohoslužby jako obvykle modlit za nemocné.

¹⁴ Věříme, že Bůh je Uzdravovatel a uzdravuje nemocné a trpící. A já vím, že On toto učiní. A je to nad jakékoli pochybnosti, neboť zde máme příliš mnoho svědectví, my víme o tom.

¹⁵ Včera jsem se díval do vaku, který právě přinesl, bratr Gene a Leo, plného svědectví, která sebrali. A byl to velký vak plný vynikajících, podivuhodných uzdravení, která učinil Pán pro lidi.

¹⁶ A já jsem myslel, kdyby to tak bylo, co kdybychom zavedli nějaký záznamník o tom všem, co se uskutečnilo? Myslím, že v samotném Portoriku a Jamajce by to dosáhlo deseti tisíc nebo i více vynikajících svědectví o uzdravení Pánem, která On uskutečnil.

¹⁷ Teď, ještě než otevřeme Knihu, promluvmě k jejímu Autorovi. Pane, jsme Ti tak vděční, totiž když skláníme své hlavy, tak jen koktáme a nejsme schopni se vyjádřit; neboť já nevěřím, že jsou lidské rty schopny vyjádřit pocity srdce muže či ženy, chlapce či dívky, jež se s Tebou setkaly. Vyjádřit naši poctu, to, jak Tě uctíváme a co Ty pro nás znamenáš. To nás oddělilo od hříchu, to nás oddělilo od světa. A to nám dává něco, co je Věčné a požehnané. A my nenalézáme vhodná slova.

¹⁸ Jak jednou řekl jeden šlechtitný člověk, před několika týdny mohl plynule mluvit asi devíti různými jazyky a zastával funkci poradce našeho milého prezidenta Dwighta Eisenhowera. A ačkoli uměl plynule mluvit devíti jazyky, tak řekl, že když přijal Ducha svatého, vyzkoušel všech devět a nebyl schopen najít ta pravá slova, nic, co by mohl vyjádřit to, co cítil, a tak Ty jsi mu dal nový jazyk, jímž by se mohl vyjádřit a poděkovat Ti. A my toto cítíme také, Pane, že když život uplyne, pak my všichni budeme mluvit jiným jazykem, abychom mohli vyjádřit to, co si o Tobě myslíme.

¹⁹ Tak bychom nyní chtěli poprosit, jestli požehnáš této

modlitebně, jejímu pastrovi, jejím starším, spoluúčinkujícím kazatelům, lidem, kteří ji přicházejí navštívit, vcházejí a vycházejí jejími dveřmi. Ať je vždy shledávána místem posvěceným, útočištným, kde unavení mohou vstoupit a najít odpočinek a mír pro svou duši. A dej, aby nemocní, kteří sem vstoupí, mohli odejít uzdravení, díky stále živé přítomnosti všemohoucího Boha, jenž přebývá pod její střechou.

²⁰ Chtěli bychom Tě poprosit, Pane, zda v tomto nadcházejícím programu... který právě vzniká, jestli by ses Ty nesetkal s námi se všemi. A jestli se Ti to bude líbit, aby zde byla nepřetržitou vzpomínkou na památku modlitebny, která byla zde pronesena u toho starého rybníka a zaplaveného políčka, kteréžto místo se nyní proměnilo na maják, útočiště unavených, jako odpověď na prosby modlitebníka.

²¹ Nyní nám odpusť to, co jsme udělali nebo co jsme řekli nebo jsme si mysleli, to, co bylo v rozporu s Tvojí suverénní vůlí; a pamatuj, Pane, že to nevyšlo z našeho srdce. Pouze jsme to vyjádřili našimi činy či slovy. Ale Ty jsi nás okamžitě vyslyšel. Když jsme spatřili, že se mýlíme, byli jsme ochotní to vyznat. A nechceme ve svém srdci tajit nepravost, jinak by Bůh nemusel odpovídat na naše modlitby; ale stále se vyznáváme z našich omylů.

²² A chtěli bychom poprosit, Pane, jestli bys mohl dnes ráno požehnat celému národu, který oslavuje tento památný den, Den matky. Ale ať se to netýká jen dnešního Dne matky, ale každého dne.

²³ Bože, dej dnes ráno, aby matky, ženy, které bloudí daleko od Boha, se dnes ráno vzpamatovaly a poznaly, co znamená slovo matka, „někdo, kdo porodil“. Ať si je žena vědoma toho, že výhonky, které se zrodí z jejího spojení s manželem, jsou malými, posvátnými drahokamy, které jí Bůh svěřil do péče. Tedy, Bůh ji váže odpovědností za výchovu těchto dětí. A jak říká Písmo: „Dobrá žena a matka je svými dětmi prohlášena za blahoslavenou.“

²⁴ Ach, Pane, když vidíme dnešní den, kdy se oni tak vzdalují od Písma a chovají se téměř stejně jako zvířata! Modlím se, Bože, abys nám poskytl staromódní probuzení, které je zavolá zpět na místo, kde by měly ženy být.

²⁵ Pane, my bychom Ti v žádném případě nechtěli zapomenout poděkovat za opravdové matky, protože víme, že takové dnes žijí; opravdové, pravé matky. Bože, požehnej jim. Jsou pro nás velkým

pokladem a my se modlíme za to, abys s nimi byl stále, Pane, a aby žily šťastně, a viděly ovoce svého lůna, sloužící Bohu.

26 A my se modlíme, Bože, aby ti, kteří dnes ráno u sebe mají bílou růži nebo jinou bílou květinu, čímž by chtěli vyjádřit, že jejich matka již odešla z této scény; ať Pane Bože, odpočívají v pokoji a ať jejich skutky jdou za nimi. Vyslyš, Pane.

27 Nyní, Pane, promluv svým Slovem k těmto lidem a dej jim útěchu, neboť proto jsme se zde shromáždili, abychom pocítili Tvoji přítomnost, slyšeli tvé Slovo a bylo nám požehnáno; a odcházeli odtud jako lepší muži a ženy, chlapci a dívky, než jací jsme byli, když jsme sem vešli. O toto žádáme ve jménu Ježíše, Syna Božího. Amen.

28 Miluji čtení Jeho požehnaného Slova. Takže dnes ráno si nalistujeme v Knize 1. Korintským a přečteme si část 15. kapitoly, počínaje prvním veršem.

Připomínám vám, bratři, evangelium, které jsem vám kázal, které jste přijali a v němž i stojíte,

skrze něž také docházíte spasení (pokud se držíte slova, které jsem vám kázal - jinak byste uvěřili nadarmo).

Předal jsem vám totiž především to, co jsem také přijal: že Kristus zemřel za naše hříchy podle písem

a že byl pohřben a třetího dne byl vzkříšen podle Písem...

29 Mohli byste říci: „Bratře Branhame, to je opravdu nezvyklý text jako poselství Dne matky.“ Nuže, to je pravda. Ale vy přece víte, že Bůh je neobyčejný a že dělá věci nezvyklým způsobem.

30 A já mám na mysli myšlenky o matce. A já ji z milosti Boží dnes ráno ještě mám, ona je tady na zemi s námi. A já jsem za ni vděčný. Ale u vědomí, že máme mít také bohoslužbu s uzdravováním a že jsem nevěděl, že tady budu dnes večer znovu, tak jsem si myslel, že bychom mohli namalovat jiný druh obrazu.

31 Matka je tak úžasná. Víte, první, kdo vás v tomto životě přijme, je vaše matka. Nikdo si na vás nemůže sáhnout, neboť jste počati a ona vás nosí pod svým srdcem. A ona je první, kdo o vás ví a první, která vás v tomto životě drží. Pak, když se narodíte, její ruce jsou jedny z prvních, které se vás dotýkají a utírají vám slzy. Ona je první, kdo vás

zlehka hladí, kdo vás miluje, kdo vás laská; v tomto životě je to vaše matka. Tak si myslím, že není dostatečného ocenění, které bychom mohli matce dát.

³² Matka je s dítětem nejdřív a má na sobě velkou zodpovědnost za to, co z dítěte bude, dítě půjde cestou, kterou mu jeho matka ukáže. Matka má od Boha zodpovědnost uvést dítě na správnou cestu. A myslím, že proto mají matky takový zvláštní dotek.

³³ Víím o jednom chlapci v tomto městě. Myslím, že jeho matka je nyní zde. On je téměř v mém věku. Ale já to neříkám, abych tu matku zranil, protože ona má už tak dost ran, jako všechny matky. Ale ten chlapec pije a pije dost. A když se opravdu opije, přichází domů, skočí do postele ke své matce a objímá ji. A má vnoučata. Ale v matčině pohlazení, když se dotkne člověka, je něco zvláštního — je to jiné od každého jiného pohlazení v tomto životě, mluvím z lidského pohledu.

³⁴ Vííte, muž jako Mojžíš... Kdybych měl někomu připsat něco k dobru za jeho charakter, bylo by to proto, že jeho matka byla poslána od Boha. Vy vííte, že to byla ona, která se modlila, Jochebed, a toužila po dítěti. A když se Mojžíš narodil, ona byla první, kdo se s ním laskal a tulila ho v náručí, a postavila archu, a uložila ho do rákosí, když jí truchlilo srdce. Její jediné děťátko a byla to ta nejznamenitější hlavička na celém světě. A jak matka dokáže milovat každé děťátko! Ale když pohleděla na toho zvláštního, malého kloučka...

³⁵ A pak, ve svém srdci ucítila, že on se narodil pro nějaký účel, a pak ho vzala, a položila ho do skutečného doupěte krokodýlů. Udělala to ve víře, že se o něho Bůh bude schopen se postarat; a shrne lásku matky a způsob jednání charakteru její víry... Neboť se nezakládá na sypkém písku toho, co lze vidět; víra velebně spočívá na neochvějně skále Božího věčného Slova. „Skrze víru,“ říká Písmo, „to ona udělala.“

³⁶ A víra může zaujmout své místo na skále, do níž narážejí vlny, a dívat se přímo do očí smrti a vědět, že to bude jen otázka času, ale víra dohlédne přes moře až k Němu, který říká: „Já jsem vzkříšení a Život,“ a ani neslyšíš vlny, a nárazy vody.

³⁷ Toto je druh víry, kterou měla Mojžíšova matka. Učila ho a vychovávala ve faraónově paláci, a učila ho, že byl zrozen za určitým cílem, totiž, že Jahve vyslyšel, a odpověděl na její prosbu. A ona, on nemohl mít lepší učitelku. To bylo to, co pomáhalo utvářet Mojžíšův charakter.

³⁸ Myslím, že to byl Abraham Lincoln, který jednou vyřkl takovéto prohlášení...

³⁹ „Nuže, nejsem demokrat nebo republikán, pouze... jsem křesťan.“ Jelikož si myslím, že jedna strana nemá co vyčítat té druhé straně; všechno je to korupce. Ale Abraham Lincoln byl podle mě jedním... byl jedním z největších prezidentů, které kdy Spojené státy měly; včetně Washingtona, a tak dále.

⁴⁰ Abraham Lincoln měl těžký začátek. Byl chudý. Neměl žádné zázemí, vzdělání nebo něco velikého, nebo peníze, nebo něco, co by mu mohlo pomoci, jako měl Washington. Washington byl absolvent vysoké školy a měl vědomosti; byl to bystrý muž, velký muž, a s tím začínal. Ale Lincoln byl vychován v malém srubu uprostřed rozsáhlých polí v Kentucky, bez jakékoli slávy; v malém, starém srubu, který je dodnes na něj památkou v Louisville. Ale byl to velký člověk a musel se naučit psát při orání pole, na kterém pak sel kukuřici.

⁴¹ Rád bych to přenechal mladým lidem. Víte, že Abraham Lincoln nikdy v životě nevlastnil žádnou knihu, dokud mu nebylo více než jedenadvacet let, vyjma Bible a Foxovy Knihy mučedníků? Víte, to co čtete, utváří váš charakter. Není divu, že dnes máme tolik neurotiků; fantastické časopisy, samá špína a nesmysly ve výlohách novinových stánků. On vlastnil Bibli a Foxovu Knihu mučedníků. Pohledte, co to z něj udělalo!

⁴² Tváří v tvář tomu všemu jednoho dne učinil takovéto prohlášení. Řekl: „Je-li ve mně něco dobrého, je to díky mé zbožné matce,“ která ho vychovala ke službě Pánu.

⁴³ Víte, dítě poslouchá svou matku; nepatrný dotek matky k dítěti, které ji poslouchá. Když se dítě zranění, jde pro útěchu nejdříve ke své matce a pak ke svému otci. Protože ona s ním byla první, rozumíte. A to, že je tomu tak, to je malý dárek matce od Boha; mám na mysli opravdovou matku. Nuže, já věřím, že matky jsou poctivé a zbožné.

⁴⁴ Věřím, že ve Dnech matky, jako je ten dnešní, se utrácí spousty peněz za květiny a různé věci. Ale Den matky by měl být každý den. Ne aby se matce poslala kytice ke Dni matek, ale aby byla milována a bylo o ni pečováno tři sta šedesát pět dnů a nocí v roce. Avšak obchod na takových věcech vydělává, a to matku ponižuje.

„Ach, ano, minule na Den matky jsem jí poslal kytici.“

⁴⁵ Ona by si cenila něčeho mnohem lepšího, kdybyste si s ní sedli,

trochu si popovídali, napsali jí pár řádek, pohladili ji po ruce, políbili ji na tvář, řekli jí, že ji máte rádi. To by znamenalo mnohem více než květiny, které můžete koupit u květináře. To je pravda.

⁴⁶ Myslím, že to bylo v „Desíti přikázáních“, od zesnulého Cecila DeMille, který napsal a uvedl na plátno jedno z mistrovských děl filmového světa. A než bylo uvedeno na scénu, zavolal Cecil DeMille Orala Robertse a Démose Shakariana a skupinu kazatelů Plného evangelia, a vzal je do svých studií, a předvedl jim čtyři hodiny Desíti přikázání, a zeptal se jich na jejich názor na to. Bože, dej odpočinout jeho šlechetné duši!

⁴⁷ A když jsem to viděl, díval jsem se na to a vždy se mě zmocňovalo cosi pozoruhodného. Jestli to někdo z vás viděl, bylo to v okamžiku, kdy dcera faraónova... poté, co Mojžíš zjistil, že je Žid, rozhodl se žít se svými. A tam seděla jeho kdysi krásná matka, stárnoucí, s šedivými vlasy a vráscitým obličejem, seděla v křesle; typická matka. A zrovna přišla faraónova dcera. A on řekl: „Tak, cí syn tedy jsem?“

⁴⁸ A pak vyšlo najevo, že Jochebed je jeho skutečná matka. Faraónova dcera a všichni ostatní strnuli; ona řekla: „Ale pohled! On může být tvůj syn, ale,“ řekla, „já mu dávám bohatství a lesk. Ty bys mu nemohla dát nic jiného, než jámy hlíny.“

⁴⁹ Ale ta letitá prošedivělá žena řekla: „Ale já mu dávám život.“ To je rozdíl. „Já jsem mu dala život.“ A Bůh mu dal Věčný život. Jak pravdivé, matko!

⁵⁰ Někdy mi lidé říkají, většinou během kampaní, že já ustavičně kážu vzkříšení. A dnes ráno jsem četl text z 15. kapitoly a 4. verše, 1. Korintským, na vzkříšení.

⁵¹ Ale vidíte, matka se teď ztotožňuje s nějakou starou dámou, vedle které stojí nádoba s květinami, žena je stará a nemůže ani vstát, je slabá, šedivá, vráscitá a odpočívá v křesle. To je dost pravdivé. Ale já vám chci načrtnout jiný obraz toho, kdo matka je.

⁵² Někdo řekl: „Ty příliš kážeš vzkříšení. Většina poselství v sobě má něco, co se týká vzkříšení.“

⁵³ Jakže, jistě. To je základní místo odpočinutí v evangeliu. Nezáleží na tom, co On udělal, kdyby On nevstal z mrtvých, pak to všechno bylo nadarmo. Pro mne je vzkříšení důkazem, že On byl Bohem, důkazem každého tvrzení, které On vyřkl: vzkříšení! A je to

také místo odpočínutí duše. Je to počáteční bod. Je to korunování naší útěchy.

⁵⁴ A když vidíme, že On vstal z mrtvých, staví nás to ve zbroji evangelia, na bojovou frontu, abychom tam zaujali své místo, abychom bojovali. Protože víme, že On řekl: „Ten, kdo ztratí svůj život pro Mne, opět jej nalezne.“

⁵⁵ A já se domnívám, že velká korunovace plného evangelia je vzkříšení, a to je Božské zaslíbení a útěcha těm, kteří v ně věří. Ono slibuje opětné spojení nás všech. Ono slibuje úplný zánik všeho hříchu. Ono slibuje zánik každé deformace, všeho utrpení, kterým jsme v tomto životě procházeli. Ono slibuje, že toto vše přestane. Ono slibuje, že dokonce i smrt ztratí své právo a my vstaneme v podobě Ježíše. Takže podle mého názoru to činí vzkříšení největším zaslíbením Písma. V něm je zpečetěno.

⁵⁶ A o posledních Velikonocích jsem kázal o pěti věcech:

*Když žil, On mne miloval, když umřel, zachránil mne;
Když byl pohřben, On odnesl mé hříchy pryč;
Když povstal, On ospravedlnil zadarmo navěky.*

⁵⁷ To je Den pro mne, velký Den dnů! A vidět to, bude pro nás všechny znamenat vzkříšení, pro nás, kteří pracujeme a čekáme na požehnaný Den dnů!

⁵⁸ To nám slibuje, že jednoho dne tyto staré, slábnoucí, churavé, šedivé, přihrblé matky budou proměněny. Nejen matka tam bude, ale s ní celá její rodina.

⁵⁹ A jaký to bude den! Jaká to bude doba, až se budeme dívat do tváří těch, které jsme tolik milovali! Jaká to v ten den bude změna, až se budeme dívat na naše milované a sledovat, jací budou potom! Všechna utrpení budou pryč! Nikdy více smrtelně bledé líce. Nikdy více slzy v očích. To všechno slibuje vzkříšení. Už nebude smutečních průvodů. Už žádné hlazení dítěte po tváři, strnule jako kdyby bylo kus kamene; poté, co je pohřební služba nabalzovala, upravila a naličila, aby vypadalo přirozeně. Už nic takového nebude potřeba.

⁶⁰ Tedy, myslím na to, že když je tam uvidíme stát, ty naše milované, naše matky, naše děti, všechny naše přátele; až je uvidíme v jejich nesmrtelných tělech, jejich nebeských tělech a budeme

sledovat jejich charakter, a spatříme, jak se chovají ve vlídnosti a tichosti, bez nervosity a pocitu marnosti. Bude to báječný den, až je uvidíme stát na podobenství Pána Ježíše.

61 A každý z nás ve své mysli touží po této hodině útěchy, až se s nimi setkáme. Každý myslí na ty, které miloval, třeba právě na svou matku, která odešla. A jaký to bude den, až ji opět uvidíte! A pro otce, bratra, pro... všechny, které jste milovali, jaký to jen bude den!

62 Já nyní také přemýšlím. Myslím na svou rodinu, co to pro mě v ten Den bude znamenat.

63 Myslím, že v den vzkříšení, první člověk, se kterým se setkám, bude možná moje malá Sharon. Ne, nebude s ní lomcovat. Dábel na to místo nemůže vstoupit. Žádný zápal mozkových blan tuto zemi nezachvátí. Nebude mi mávat na rozloučenou. Ta malá modrá očička budou tančit, když se mi vrhne do náruče: „Tatínku!“ Budu rád, že ji uvidím, že již nikdy nezemře; proto tak odhodlaně káži vzkříšení.

64 Pak se setkám s její matkou, matkou Billa, mého chlapce. A v souvislosti s tím mám spousty vzpomínek, jichž se nemohu zbavit. Vzpomínám si, jak jsme ji odváželi spolu s panem Combsem na její poslední cestu a já jsem ji doprovázel v autě. Jeli jsme Sedmou ulicí; Billovi bylo osmnáct měsíců.

65 Jak ho přivedli na ulici a nechali ji podívat se na něho. A ona ležela a plakala a dívala by se na své dítě, ale přiblížit se k němu nemohla.

66 A cestou dolů, spolu s pohřební službou touto Sedmou ulicí. Maminka, která je nyní zde, se v tu dobu o něho starala. A on stál venku na dvoře, v krátkých kalhotách a červené čepičce trochu na stranu. A tato matka, ležící na lehátku vzadu v sanitce, se na mne dívala, viděla své dítě stojící na dvoře a věděla, že jede svou poslední cestu; vstala ze svého lůžka a křičela, a vztahovala svou kostnatou ruku, aby objala své dítě na dvoře. Ale nemohla ho vzít.

67 Ach, to bude štěstí se s ní setkat v tento den. Ne, nebude mít kostnaté ruce, ani upadlé tváře. Bude stát v nebeské kráse jako královna nebes, v kráse matky. Její černé oči, tak černé jako havraní křídla, budou tančit štěstím. Nikdy již nebude shrbená; neboť dábel tuberkulózy do této země nikdy nevstoupí. Ale bude stát nesmrtelná v Jeho podobě.

68 Domnívám se, že další, s kým se setkám, bude Edward, kterého

jsme přezdívali „Humpy“. Byl první z devíticlénného řetězu, řetězu Branhamovy rodiny. Byl prvním, kdo článek přerušil; on byl druhý po mně. Uvidím Edwarda, jak ke mně běží. Zemřel jako mladý chlapec, v devatenácti letech. A až ho vezmu za ruku, jsem si jist, že si budeme mít hodně o čem povídat, o dětství, protože jsme byli kamarádi. Táhl jsme za jeden provaz. Dovolil mi nosit jeho oblek a věci, jak se sluší na opravdové bratry. Bude to potěšením znovu ho uvidět.

⁶⁹ A uslyším, jak říká něco jako: „Dostals můj vzkaz, Billy? V té době, když jsem odcházel ze Země, pracoval jsi na dobytčí farmě. Ale v nemocnici jsem poslal ten vzkaz: „Řekněte Billovi, že je všechno v pořádku.““

⁷⁰ Budu rád, že mu budu moci říci: „Ano, dostal jsem tvůj vzkaz tam na prérii.“ Pak, domnívám se, že přijde můj táta. Byl to další článek, který odešel a...

⁷¹ Myslím, že Charles byl dalším článkem řetězu, mladší bratr. Jako malého chlapce ho nabouralo auto. Vždycky při chůzi vlácel pravou nohu za sebou. Ale, víte, až ho uvidím, nebude již tu nohu vláčet za sebou. To všechno bude pryč a on bude báječný mladík.

⁷² A s úsměvem mi řekne něco jako: „Ano, Billy, tady nahoře nejsou žádné nehody. A já si pamatuji tu noc předtím, než mne nabouralo to auto, bavil ses se mnou a stál jsi přitom pod malou klenbou v našem skromném domě,“ a já se právě nyní dívám na jeho vršek. „Mluvil jsi se mnou o Pánovi, právě těch několik hodin předtím, než jsem odešel. A když jsem odešel, kázal jsi za kazatelnou.“

⁷³ A pak přijde táta. Ach, vidím ho. Ačkoli mi často dal nářez, což jsem potřeboval, ale já v ten den uvidím ty černé, vlnité vlasy, mnohem nádhernější, než kdy jindy. A on se na mě podívá a řekne: „Můj chlapče, víš, tatínek již tady nemusí vstávat od stolu hladový, aby děti měly co jíst, protože tady máme jídla hojnost. Tady není nouze.“

⁷⁴ Viděl jsem ho, když pracoval za padesát nebo sedmdesát pět centů na den a pak vstával od stolu, aby se jeho děti mohly najíst, a šel zase do práce. A pracoval tak těžce, dokud mu jeho košili na jeho zádech nepřipálilo slunce a matka ji pak rozstříhávala nůžkami.

⁷⁵ Slyším, jak říká něco jako: „Billy, pamatuješ si přece na tu noc, kdy jste se s bratrem Georgem přišli za mne pomodlit, když jsem odcházel? Víš, řekl jsem mamince, že u postele stáli dva bílí andělé a v nohách jeden červený. A ten červený anděl se mě pokoušel dostat, ale bílý anděl stál mezi mnou a tím červeným. Nakonec mě vzali

Domů.“

⁷⁶ Dalším článkem pak byl Howard. Uvidím Howarda; byli jsme věrní kamarádi v mnoha zemích; byl povoláným kazatelem; velká osobnost, ale jeho spolupracovníci mu bránili. Když jsem s ním mluvil naposled, říkal: „Až půjdu, Billy...“

⁷⁷ Měl jsem vidění, asi čtyři roky předtím, než odešel, ve kterém jsem ho viděl. Řekl jsem mu, že jsem viděl tatínka, jak označoval jeho hrob a říkal, že byl dalším.

⁷⁸ A on řekl: „Existuje jedna věc, kterou chci, abys pro mne udělal.“ On řekl: „Zmařil jsem svůj život. Byl jsem ženatý, a tak dále. Nechápu, co se stalo.“

Já jsem řekl: „Věříš Mu, Howarde?“

⁷⁹ On řekl: „Celou svoji duší Mu věřím.“ Dva nebo tři dny předtím než odešel, se smířil s Bohem, s bratrem Nevillem a s těmi ostatními. A řekl: „Existuje jedna věc, kterou chci, abys udělal, až půjdu, Billy, ať mi zazpívají, On to pochopí a řekne: Dobře jsi udělal.“

⁸⁰ Věřím tomu, že než si s Howardem potřesu rukou, uslyším, jak se zastaví, podívá se na mě a řekne: „Billy, On pochopil.“

⁸¹ Potom přijde bratr Seward, bratr Frank Broy, bratr George DeArk. Ach, vzkříšení pro mne znamená mnoho. Očekávám tuto velkou korunovační hodinu. A až se Světlo začne rozprostírat: „Poznáme, tak jako jsme poznáni.“ Pochopíme, a vzpomeneme si na naše známé a na ty, kdo tam již jsou.

⁸² A mnoho, bude tam mnoho toho, o čem ani nevíme, že by tam mohlo být. Víte, to bude v ten čas, až budeme věřit, že „ten chléb, který jsme onehdy házeli do lidských, vzbouřených vod, se k nám v ten Den vrátí.“ Až uvidíme účinky našeho svědectví na lidech, jejichž postoj vůči němu jsme nechápali, oni tam patrně také budou. Jaký to bude Den!

⁸³ A pak také zrna, která jsme zaseli a ani jsme si nepomysleli, co by z nich mohlo být, ale jsou zde. Přinesla báječné ovoce a my je v ten Den uvidíme, ty naše milované a příbuzné.

⁸⁴ A myslím na ty tisíce obrácených, jde to do milionů, a na to, jaká byla jejich služba. Ach, na to by nestačilo samotné vzkříšení. Zabere to věčnost, co se budeme procházet a potřásat si rukama, a dozvíme se věci, které jsou nám nyní neznámé.

⁸⁵ A budou to ony staré, šedivé matky, kterým dnes dáváte bílé květiny, které vás uvidí a budou velmi krásné. Jejich krása nebude představována náručí květin, ani nějakým obrazem staré, šedivé osoby, ale podobou a krásou vzkříšení; ony budou stát k obrazu Krista, jejich nebeská těla, mladá a krásná navždy. Určitě, to je ten odpočinek. To je ten Den matky, na který čekám. To je ta korunovace. Nikoli karafiát na klopě, ale korunovace duše, jež byla proměněna Bohem!

⁸⁶ Myslím na svou starou matku, starou a slabou, a po mrtvici nejistou a chvějící se. Ona taková v onen Den nebude. Pak to bude jiné. A to velké Světlo se bude rozprostírat, jak se budeme rozhlížet kolem dokola a ten velký kruh bude čím dál větší a větší. To vše je pouze odrazem setkání se s Ježíšem. „A po chvílce,“ jak říká píseň, „nakonec užřím Ježíše.“

*On na mne bude čekat,
Ježíš tak milý a věrný,
na Svém krásném trůnu,
bude mne vítat doma,
až skončí ten den.*

⁸⁷ Pak, až Jej užříme, nebudeme stejní jako teď. Budeme vědět, jak Jej více milovat. Nebudeme stát v pozadí, tak trochu se bát, protože budeme jako On. Takže bude našim příbuzným více, než je nyní. Lépe Mu budeme rozumět. Protože nyní jsme tak vzdálení, ve smrtelných tělech; pak budeme mít tělo jako je Jeho oslavené tělo. Budeme vědět, jak Jej cítit. Až uvidíme, co s námi Jeho přítomnost udělala, jak nás změnila; staré na mladé, bez deformací. Ach! Pak teprve pochopíme, proč nás Jeho moc uzdravila.

⁸⁸ Otázky, které byly v našich myslích: „Jak to dělá? Co s tímhle?“ Tak nějak záhadně se ztratí. Ty myšlenky, které svazovaly naši mysl, „Je to tak? Je to možné?“ Nějaké vznešené prsty rozmotají, rozváží ty smyčky a všechno to splyne do jedné velké koruny lásky.

⁸⁹ Pak Jej užříme. Pak budeme jako On. Pak Jej budeme uctívat. Pak uvidíme matku takovou, jakou ji chce Bůh mít. Matka by tam nebyla kompletní bez své rodiny.

⁹⁰ Protože nejbáječnější čas z celého jejího života je vidět děti kolem stolu, všechny zdravé a šťastné; a vidět ji, jak nalévá kávu nebo cokoli dělá, podává večeri, jak si ona a tatínek sedají. Proč? To je nejšťastnější doba matčina života, když vidí své děti všechny doma.

⁹¹ Nepromeškejte, nepromeškávejte ten Den. Ať je ten velký řetězec vaší rodiny spojen dohromady, článek k článku. Ať má kolo všechny vidlice. Pak, až si sedneme s naší rodinou a přáteli za baldachýnem Věčnosti, jaký to bude Den! Pak porozumíme.

⁹² Byl to On, kdo toto sliboval ve Zjevení 1, kde se říká: „A z úst Jeho meč s obou stran ostrý vycházel. Byl nazván Slovo Boží.“ A byla to tatáž ústa, která řekla: „A živý, byl jsem mrtvý, a hle, jsem živý na věky věků.“ Tato stejná ústa ve svatém Janu 6:30... řekla: „Ničeho neztratil, ale vzkřísil to v nejposlednějším dnu.“ Byl to On, jenž učinil ten slib; tatáž vzácná ústa. On je ten, který nás spasí, který nás léčí, který nás vykoupil a který nás znovu pozvedne v poslední den.

⁹³ Pokud jste vy tím slabým článkem, který by rozdělil toto velké, rodinné setkání v onen Den, ať Bůh nebes dnes ráno nějakým záhadným způsobem rozváže ty malé smyčky, které svazují vaši mysl a zjeví vám lásku, kterou k vám cítí, abyste přišli a něžně Mu sloužili.

Když myslíme na tyto věci, pomodleme se.

⁹⁴ Ještě než se začneme modlit a vy budete mít skloněné hlavy, chci se vás zeptat. Chtěli byste v tomto Dni matky znovu zasvětit své životy Jemu a vyhlížet toto vzkříšení? Pozvedli byste k Němu ruce? Zatímco každý z vás... Bůh vám požehnej.

⁹⁵ Je zde přítomen nějaký hříšník, který by mohl říci toto: „Ó, Bože, já zatím ještě nejsem zapojen do toho řetězce. Já jsem ten chybějící, který tam nebude, až se matka bude rozhlížet ve Slávě. Já tam nebudu, neboť jsem se ještě nesmířil s Bohem. Nemám v sobě naději ve Věčný život. Ale dnes to chci učinit.“ Zvedli byste, prosím, ruku a řekli byste: „Modli se za mě, bratře Branhame, chci být vzpomenut v modlitbě, protože jsem miloval a stále miluji někoho za mořem, za mořem Života, a chci se s nimi setkat.“ Zvedněte ruce.

⁹⁶ Nebo někdo, kdo odpadl a chtěl by se v tomto dni vrátit, a říci: „Pane, já se znovu zasvěcuji Tobě; přicházím obnovit svou smlouvu s Tebou,“ zvedli byste ruce?

⁹⁷ Náš nebeský Otče, už se to blíží a dnešním dnem jsme zase o něco blíže této velké události. A každým rokem jsme byli nuceni sledovat, jak to bylo zobrazováno.

⁹⁸ Jak lidé chodívali do Jeruzaléma ve dni Letnic kvůli očistě svatostánku a svatyně, a přinášeli oběť smíření za hřích; každým rokem jim bylo připomínáno, když umíral beránek, že přijde čas, kdy

zemře Beránek Boží, aby natrvalo odstranil hřích. Pokaždé ten malý tvoreček bečel a krev jim potřísnila ruce a oni byli upomenuti, že nastane čas, že přijde Beránek Boží, který bude volat na kříži: „Eli, lama... Eli, lama...”

Prosím, Bože, když dnes vzhlížíme a vidíme, že...

⁹⁹ Před několika týdny, před odjezdem na vaši bohoslužbu, byla Indiana pustá a mrtvá, nebylo tu zdánlivě života. Květiny zemřely na podzim. Listí ze stromů opadlo. A míza stromů se vrátila do kořenů a vše bylo mrtvé.

¹⁰⁰ Ale nastalo období, kdy slunce začíná svítit jiným způsobem. To stejné slunce, které svítlo přes zimu, ale přírodní živly se změnily a svítlo odlišně. A tím slunečním svitem, díky těmto živlům, se život všude vzchopil. Listí se vrátilo na stromy. Listí... Život, který opustil ten list a list opadl, zatímco život odešel do země; vrátil se v nové kráse, ve skvělé mladosti. Květina, která ze sebe vydala svou vůni, která vydala svou zářivou krásu a zapadla do země; opět zrozená, vztyčená ve své mladosti, s novou vůní.

Co je nám připomenuto, Pane, v těchto hodinách?

¹⁰¹ A svět se stal z pusté, bezútěšné pouště rájem krásy a včely, ptáci pějí, a všechno je veselé, a stromy vesele dovádějí ve větru, v teplém svěžím vánku. Teplo a štěstí bylo znovu na Zemi díky slunci, s-l-u-n-c-i.¹

¹⁰² Ale jednoho dne S-y-n přichází s uzdravením na Svých křídlech a ty malé životy, které se schovaly jako míza ve stromě, do země, jako život, který je v semínku květiny, přivede opět v nové podobě a již nikdy nezmizí. Ach, jak Ti za to děkujeme!

¹⁰³ A bylo mnoho, mnoho rukou dnes ráno, které se pozvedly, protože věděli, že za tou oponou něco je. Oni touží vidět matku. Oni touží vidět své milované a své bližní a přijít na kloub všem těm záhadám, jak sem přišli a procházeli časem. To vše leží za záhadnou oponou. A jednoho dne přicházíš Ty. A oni pozvedli ruce; oni si chtějí být jistí, Pane. Oni se obnovují a stejně tak i já. Tak nám pomoz, Pane. Obnov naši víru a naši sílu.

¹⁰⁴ A my cítíme blízkost Pána. A v posledních čtyřiceti letech zde na zemi propukly nové letnice. Duch začíná zjevovat věci. A my jsme

nyní u toho posledního znamení přímo před příchodem. Víme, že příchod Páně je blízko. A vidíme, jak jsou nemocní uzdravováni ze svých nemocí, což bylo pro svět záhadné po dva tisíce let, od dob apoštolů. Ale zde se to znovu objevuje, vystoupení proroků, Andělů se zjevují, znamení a zázraky. Co to je? Vzkříšení se blíží. S-y-n přichází.

¹⁰⁵ Ať jsme připraveni, Pane. Dej, abychom se chopili každého Božského zaslíbení a nepřemýšleli o těch malých zamotaných uzlech, které nashromáždila věda, a tak dále, že se to nemůže stát. Ať se to dnes ráno rozuzlí, díky nesmrtelné... (Prázdné místo na pásku - vyd.) ... jak On je rozechvívá napříč slovem Boží bible, jako dobře vyladěný nástroj, aby zpíval nápěv: „Ježto jsem byl mrtvý, živý jsem na věky věků. Ještě maličko, a svět Mne více neužří, ale vy užříte Mne. Neboť Já budu s vámi, dokonce ve vás, až do skonání světa. A stane se v posledních dnech, (říká Bůh), vyleji z Ducha svého na všeliké tělo, znamení a zázraky; starci vaši sny míti budou, a mládenci vaši vidění vídati budou,“ znamení pozdního deště a konečného času. Dovol, Pane, ať to dnes ráno pocítíme a ať je naše víra upevněna. O to prosíme v Ježíšově jménu. Amen.

